

רע"פ 7838/19 - אחמד מחאמיד נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 7838/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: אחמד מחאמיד

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ת 47893-09-19 מיום 25.10.2019 שניתן על ידי כב' השופט מ' דאוד

בשם המבקש: עו"ד אמיר אבו חאטום

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט מ' דאוד) בעפ"ת 47893-09-19 מיום 25.10.2019, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (השופט א' לרנר) בהמ"ש 8330-08-19 מיום 29.8.2019.

2. ביום 15.2.2018 הומצאה למבקש הודעת קנס על סך 250 ש"ח בגין נהיגה ברכב בלי חגורת בטיחות, בניגוד לקבוע בסעיף 83(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

כחודשיים לאחר מכן, שילם המערער את הקנס האמור.

עמוד 1

3. ביום 29.8.2019 דחה בית משפט השלום לתעבורה בחיפה את בקשת המבקש להישפט באיחור בגין הודעת הקנס שנמסרה לו.

בהחלטה נדחתה טענת המבקש כי יש להיעתר לבקשתו הואיל ושילם את הודעת הקנס האמורה על בסיס מידע שגוי. לשיטתו, השוטר שרשם את הודעת הקנס לא ציין בפניו, ואף לא כתב בגוף הודעת הקנס, כי ייזקפו לחובתו 6 נקודות בגין ביצוע העבירה האמורה, ורק בשל כך שילם את הקנס.

בית המשפט קבע כי אף אם הודעת הקנס שנמסרה למבקש חסרה את הפירוט ביחס לנקודות שייזקפו לחובתו, הרי שאין בכך כדי להצדיק מתן הארכת המועד להישפט; כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר של מספר חודשים, המספיק כשלעצמו להצדיק את דחיית הבקשה; וכי המבקש לא הציג כמות משמעותית של ראיות המטילות ספק בהרשעתו.

4. ערעור המבקש על החלטה זו נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, תוך שנקבע כי היעדר פירוט הנקודות בהודעת הקנס אינו מצדיק את מתן הארכת המועד להישפט; כי הבקשה הוגשה בשיהוי רב; וכי המבקש לא הצביע על עיוות דין שייגרם לו כתוצאה מהרשעתו.

5. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה טוען המבקש בין היתר כי בקשתו לא הוגשה בשיהוי. לטענתו, רק משקיבל את המכתב ממשרד התחבורה והבטיחות בדרכים מיום 10.7.2019, בו נמסר לו כי רישיון הנהיגה שלו נפסל, התוודע לכך שזקפו לחובתו נקודות בגין ביצוע העבירה דנן, ומשכך אין לקבוע כי בקשתו הוגשה באיחור.

עוד מוסיף המבקש וטוען כי הודעת הקנס שהוגשה על ידי המשיבה בערכאות הקודמות, בה מופיע פירוט של מספר הנקודות שייזקפו לחובתו בגין ביצוע העבירה במקרה דנן - זויפה. על כן, סבור המערער כי נגרם לו עיוות דין המצדיק היענות לבקשתו למתן רשות ערעור.

6. דין הבקשה להידחות.

7. הלכה היא כי בקשת רשות ערעור תהא שמורה לאותם מקרים נדירים המעוררים סוגיה עקרונית רחבת היקף, או למקרים שבהם עולה חשש מפני עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני שנגרם למבקש.

8. הבקשה שלפנינו אינה עומדת באמות המידה האמורות, ודי בכך כדי לדחותה.

בקשת המבקש ממוקדת כולה בשאלה האם בנסיבות המקרה דנן היה על הערכאות הקודמות להיעתר לבקשתו להישפט באיחור בהתאם לאמות המידה שהותוו לכך בסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 ובהלכה הפסוקה, והיא אינה מעלה כל סוגיה עקרונית החורגת מעניינו הפרטי.

9. זאת ועוד, איני סבור כי במקרה שלפנינו נגרם למבקש עיוות דין המצדיק את מתן רשות הערעור.

כידוע, הלכה היא כי אף אם בהודעת הקנס חסר פירוט של הנקודות אשר ייזקפו לחובתו של מבצע העבירה, אין בכך כדי להביא בהכרח לביטולן של הנקודות האמורות, או כדי להצדיק מתן הארכת מועד להישפט (רע"פ 9018/14 סלימאן נ' מדינת ישראל (22.1.2015)).

לנוכח זאת, ובהתחשב בכך שהמבקש לא תמך את טענתו כי הודעת הקנס שהוגשה "זויפה", לא מצאתי כי נפל פגם בקביעותיהן של הערכאות הקודמות כי אין להיעתר לבקשתו להישפט באיחור.

10. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ח בכסלו התש"ף (16.12.2019).

שׁוֹפֵט
